

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3Csp/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819200951
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2019:8819200951.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Milanom Vaľušom v právnej veci žalobcu: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. JUDr. Pavol Pospécha, advokát, Lichnerova 23, 903 01 Senec, proti žalovanému: J. Q., V.. XX.XX.XXXX, B. P. O. Č.. XXX, XXX XX O., o zaplatenie 250,64 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 156,64,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 156,64,- eur od 09.05.2016 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu žalobcu čo do zvyšku **z a m i e t a**.

III. Žalobcovi sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania, ktoré trovy je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovaný v rozsahu 26 % a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 250,64 € spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % denne a úrok z omeškania vo výške 0,4 % ročne zo sumy 250,64 € od 08.05.2016 do zaplatenia, tak že tento úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 690 € a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 690 € len 5,00 % ročný úrok z omeškania zo sumy 250,64 € do zaplatenia, a náhrada nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 36,20 €, trovy konania vo výške poplatku za súdne konanie 16,50 €, trovy právneho zastúpenia vo výške 75,32 € vrátane DPH (za 2 úkony právnej služby - prevzatie veci a príprava zastúpenia, podanie žaloby á 25,90€ vrátane DPH /21,58€ + 20% DPH/ + 2x režijný paušál á 11,76 € vrátane DPH /9,80 € + 20% DPH/).

2. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril dňa XX.XX.XXXX so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 690,- eur. Poskytnutý úver sa žalovaný zaviazal splatiť spolu s úrokom v 36 mesačných splátkach vo výške 26,62 eur, v termínoch splatnosti dohodnutých v zmluve. Na základe žiadosti žalovaného uzavrel žalobca so žalovaným dodatok k zmluve, v ktorom sa dohodli na odklade splatnosti splátok č. 16, 17. Za odklad splátok sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi zmluvnú odmenu vo výške 36,75 eur. Uvedené splátky sa žalovaný zaviazal splatiť ako tzv. odložené splátky (vrátane zmluvnej odmeny) č. 37, 38, 39, 40 v zmysle nového splátkového kalendára, ktorý tvorí prílohu tejto zmluvy a je jej neoddeliteľnou súčasťou. Žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním splátok. Vzhľadom na omeškanie žalovaného s úhradou splátky č. 19 o viac ako tri mesiace, a to napriek predchádzajúcemu upozorneniu na uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, došlo k tzv. straty výhody splátok. Oznámenie o

uplatnení práva podľa § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo žalovanému doručené dňa 21.04.2016. V súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka došlo k uplatneniu tzv. sankcie straty výhody splátok dňa 8.5.2016, kedy bol žalovaný povinný uhradiť doposiaľ neuhradené splátky úveru. Nakoľko tak žalovaný nespravil, je od nasledujúceho dňa v omeškaní s úhradou dlžnej sumy. Celková suma dlhu žalovaného voči žalobcovi predstavuje súčet neuhradených splátok, ktoré boli zosplatené na základe vyššie uvedených skutočností a predstavuje sumu 250,64 € (žalovaný do dnešného dňa zaplatil len sumu 533,36 €). Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania so splácaním jednotlivých splátok, a následne aj celej zosplatennej sumy, žalobcovi vznikol ďalej nárok na zmluvné pokuty podľa článku 8 ods. 8.1 zmluvy vo výške 0,04 % denne sumy 250,64 € od 8.5.2016 do zaplatenia. V súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka si žalobca popri nároku na zmluvné pokuty zo sumy omeškaných splátok uplatňuje aj úrok z omeškania vo výške podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. tak, aby výška zmluvnej pokuty a úroku z omeškania neprevyšovala priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa zákona č. 129/2010 Z.z. pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne trojnásobok úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Žalobca si preto uplatňuje len časť zákonného úroku z omeškania vo výške 0,4 % p.a. zo sumy nesplatennej časti istiny úveru a úrokov. Výška úrokovej sadzby úroku z omeškania predstavuje rozdiel medzi sumou súčtu maximálnych prípustných sankcií podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a sumou uplatňovaných zmluvných pokút. Vzhľadom na uvedené žalobca uplatňuje úrok z omeškania 0,4 % ročne zo sumy 250,64 € od 8.5.2016 do zaplatenia. Pokiaľ úrok z omeškania a zmluvná pokuta za omeškanie žalovaného so splácaním úveru spolu dosiahnu sumu poskytnutého úveru 690,00 €, žalobca odo dňa nasledujúceho po dosiahnutí tejto sumy uplatňuje len 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 250,64 € do zaplatenia. Žalobca zaslal žalovanému viacero písomných upomienok spolu s pokusom o zmier pred začatím rozhodcovského konania. Žalovaný nereagoval na výzvy žalobcu, ako to vyplýva z Karty klienta - evidencie žalobcu o úhrade splátok. Okrem písomných upomienok bol žalovaný opakovane vyzvaný na splnenie jeho povinností, a to formou zaslania krátkych textových správ (sms správy), resp. pri telefonickom príp. osobnom kontakte. Napriek tomu zo strany žalovaného nedošlo k splneniu jeho záväzkov.

3. Žalobca k žalobe doložil plnú moc advokáta, registráciu platcu DPH, Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, Oznámenie o schválení úveru, zmluvné dojednania, výpis z účtu o vyplatení peňažných prostriedkov, prehľad splácania, Oznámenie o uplatnení práva podľa § 53 ods. 9 OZ, pokus o zmier.

4. Na základe Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bol dňa XX.XX.XXXX schválený žalobcovi úverový limit vo výške 690,- eur so splatnosťou úveru 36 splátok, pričom každá splátka bola vo výške 24,50 eur mesačne. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť bola určená vo výške 905,00 eur. RPMN za úver 20,92%. Ročná úroková sadzba úveru 18,05%. Priemerná RPMN za úver 49,67 %. Ročná úroková sadzba úrokov z omeškania vo výške 5,15% a poplatok za poskytnutie úveru 23 eur. Výška mesačnej splátky spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služby 41,24 eur. K schváleniu Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 16.06.2014 došlo dňa XX.XX.XXXX.

5. Listom označeným ako Oznámenie o zosplatení zo dňa 17.04.2016, žalobca oznámil žalovanému, že ku dňu vydania Oznámenia je v omeškaní s úhradou splátok č. 19, 20, 21, ktoré je povinný uhrádzať ako dlžník podľa Zmluvy o revolvingovej pôžičke, resp. na základe Žiadosti / Zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Suma omeškaných splátok je spolu vo výške 68,32 eur. Aktuálne omeškanie na najstaršej splatnej splátke je 76 dní. Ďalej mu bolo oznámené, že v prípade, ak sa dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek z uvedených splátok o viac ako tri mesiace a uplynie lehota 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti a po splnení zmluvne dohodnutých podmienok si bude žalobca môcť uplatniť aj nároky na zmluvné sankcie. Žalovaný tak stratí výhodu splátok a celý dlh bude povinný zaplatiť naraz.

6. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení nesúhlasí, nakoľko má za to, že žalobca mu vyplatil úver vo výške 667,00 eur. Z celkovej dlžnej sumy uhradil sumu 541,56 eur. Od podania žaloby do dňa podania tohto vyjadrenia uhradil na účet žalobcu 8,20 eur. Žaloba je podľa vyjadrenia žalovaného v rozpore s ustanovením § 172 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Zmluva neobsahuje náležitosti, aby mohla byť považovaná za úver s poplatkami a úrokmi. V zmluve absentuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. a), a to druh spotrebiteľského úveru, písm. c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, písm. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti

spotrebiteľského úveru. Taktiež podľa názoru žalovaného chýba aj obsahová náležitosť podľa písm. j) a síce odplata podľa osobitných predpisov. Ďalej RPMN a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.. Žalobca v návrhu uvádza, že mu poskytol úver vo výške 690,- eur, ktorý sa zaviazal splatiť spolu s úrokom v mesačných splátkach vo výške 26,62 eur. RPMN z poskytnutého úveru je vo výške 28,43%, podľa výpočtov na internetovej stránke. V zmluve je uvedená RPMN 20,89 %, čo je nesprávne. To má za následok, že úver je poskytnutý bezúročne a bez poplatkov. Zmluva je podľa názoru žalovaného aj pre rozpor s viacerými ustanoveniami zákona a s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Odplata za poskytnutie úveru je neprijateľná zmluvná podmienka, nakoľko táto dohoda bola súčasťou žiadosti o poskytnutie úveru, nemal možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť jej obsah. Ďalej považuje dojednanie o revolvingu za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Taktiež aj dojednanie bodu 8. Sankcie Zmluvy o úvere. Má za to, že zmluva bola od počiatku uzavretá neplatne, pretože nebola uzavretá zrozumiteľne a určito. Nesúhlasí s jednorazovým splatením úveru. Žalovaný tiež dal do pozornosti súdu, že jeho dlh voči žalobcovi zanikol premlčaním. Požiadaval konajúci súd, aby žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, z dôvodu, že pohľadávka žalobcu je premlčaná, alternatívne, že úver žalobca poskytol žalovanému bezúročne a bez poplatkov a zaviazal žalovaného k úhrade poskytnutej nesplatennej istiny v splátkach vo výške 10 eur mesačne a aby zaviazal žalobcu na úhradu trov konania.

7. Žalobca trvá na podanej žalobe v celom rozsahu a navrhuje, aby súd žalobe vyhovel a súčasne žalovaného zaviazal aj na náhradu trov konania tak, ako sú vyčíslené v žalobe. Zároveň súd žiadame o doručenie akéhokoľvek vyjadrenia alebo podania týkajúceho sa veci samej za účelom oboznámenia sa s ním a predloženie prípadného vyjadrenie sa k nemu, a to ešte pred rozhodnutím samotnej veci. Žalovaný vo svojom podaní tvrdí, že uzavretá zmluva o úvere neobsahuje údaj o názve a adrese príslušného kontrolného orgánu a adresu predávajúceho. Aj keď tieto skutočnosti ani neboli doposiaľ sporné, vzhľadom na nedôvodnosť argumentu žalovaného uvádzame nasledovné: K tvrdeniu o neuvedení názvu a adresy príslušného kontrolného orgánu Tento údaj sa uvádza v zmluvných dojednaniach, v článku 18, bod 18.4.. K tvrdeniu o neuvedení adresy predávajúceho Adresa predávajúceho ako náležitosť zmluvy je aktuálna len v prípade, ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere. Zákon č. 129/2010 Z.z. pod „predávajúcim“ neoznačuje veriteľa, ale subjekt ktorý spotrebiteľovi predáva tovar alebo poskytuje službu a ktorých cena (tovaru alebo služby) je financovaná z prostriedkov spotrebiteľského úveru. Zreteľne táto skutočnosť vyplýva z ustanovení § 15, kde v odseku 4 je upravený postupe vyrovnania vzťahov veriteľ a predávajúci pri odstúpení od zmluvy spotrebiteľom. Podľa § 15 ods. 1,2,5 zákona č. 129/2010 Z.z.: Ods. 1: Zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere je zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, pričom tieto dve zmluvy tvoria obchodný celok. Neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere tvoria v zmysle jej bodu 7. A 13. Zmluvné dojednania, ako aj prílohy uvedené v čl. 7 týchto Zmluvných dojednaní. Adresa, na ktorej absenciu poukazuje žalovaný, sa nachádza v bode 12.1 čl. 122 zmluvných dojednaní, a je ňou adresa veriteľa: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, tel.: 02/20641159, fax: 02/20641170, e-mail: proficredit@proficredit.sk. Žalovaný uvádza, že v Zmluve o revolvingovom úvere, absentujú viaceré náležitosti Zákona o spotrebiteľských úveroch, následkom ktorých je nutné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen na listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu / zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvádzaného poukazujeme na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/11/2014-166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy súd uviedol V zmysle čl. 7 zmluvných dojednaní (čl. 138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tvrdíme, že doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b) „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“, či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“), Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II. rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to: - Určenie podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok- Spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4,5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Poukazujeme tiež na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybniť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o.i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58: Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. b) Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priraďujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Podľa uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.2.2018 sp. značka 3Cdo/146/2017: Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie, toho aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Od 1.mája 2018 sa legislatívne prenatnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 341/07 uviedol: „Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdu zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a

racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.“ Existujú 4 základné výkladné metódy: jazyková, logická, systematická, teleologická. Výklad právnej normy nemôžu byť založené len na jednom spôsobe výkladu, a už vôbec nie iba na jazykovom. Najvyšší súd SR v uznesení 6MCdo 22/2010: „Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že je neakceptovateľným momentom aplikácie práva taká jeho realizácia, ktorá vychádza výlučne z rigorózneho jazykového výkladu dotknutých ustanovení. Jazykový výklad je len počiatočným spôsobom prístupu k aplikácii právnej normy; je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jeho obsahu a účelu, k čomu ostane slúžiť celý rad ďalších postupov, ako je výklad logický, systematický, výklad e ratione legis a pod. Súd teda nie je absolútne viazaný iba doslovným znením zákonných ustanovení, ale môže (a v niektorých prípadoch musí), ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku, ho vyložiť tak, aby závery jeho výkladu boli vo všeobecnosti akceptovateľné a objektívne realizovateľné, inak povedané, aby súd nedospel k výkladu, ktorý význam a účel normy naostatok poprie a sťaží alebo dokonca znemožní jej realizáciu.“ Jazykový doslovný výklad právnej normy by odporoval v prvom rade systematickému výkladu. Podstata systematického výkladu spočíva v tom, aký význam má obsah určitého ustanovenia či pri zohľadnení iných zákonných ustanovení (prípadne ustanovení iného zákona). V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok, a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom nevidíme žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže táto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarca je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 ods. 2 písmeno i) smernice. Z uvedeného vyplýva, že už pri konflikte dvoch výkladových metód treba vychádzať z takého prístupu, ktorý umožňuje obidve metódy rešpektovať. Z pohľadu jazykového výkladu je to potom taký prístup, ktorý žiadne členenie splátky nepožaduje. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. platí pre všetky úvery

bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení, výška splátky ako celku zostáva zachovaný po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Je však sotva predstaviteľné ako užitočné a v záujme spotrebiteľa by bolo, aby sa v zmluve pri úvere s tzv. anuitnou splátkou uvádzalo x počet splátok s rozdelením na časť istina a úrok, ak toto rozdelenie bude pre každú splátku iné. Čiže prakticky pri úvere s maximálne povolenou dobo splácania 8 rokov (96 splátok) by išlo o 192 číselných údajov, ktorých výpovedná hodnota pre spotrebiteľa by bola nulová. Alebo pri úvere, pri ktorom spotrebiteľ spláca v splátkach len úrok a istinu uhrádza napríklad ku konkrétnemu dátumu. Je pomerne obtiažne zistiť, aký význam by malo uvádzanie rozpisu splátky pri takomto type úveru, ak je zo zmluvy jasné, že splátkou sa spláca len úrok (istina sa neamortizuje) a aká je výška splátky. Napriek tomu by pri jazykovom výklade právnej normy muselo byť uvádzané, že istina splátky je 0 Eur. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky újijného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné a bezvýznamné. Na strane druhej, rozhodnutia iných súdov SR súd používa v tejto veci bez opory v zákone na odôvodnenie svojho záveru. Tzv. rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezabavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku také ustanovenia újijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116: „Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom

Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15.3.2003, Mau, C-160/01, Zb. s. I-4791, bod 34). Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (pozri v tomto zmysle rozsudok Carbonari a i., už citovaný body 49 a 50).“ Otázka poplatku, jeho prípustnosti a prijateľnosti vo vzťahu k praxi a postupu žalobcu bola osobitne posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci vedenej pod číslom OFS - 12322/2015. Zo záverov prijatých v danom konaní o.i. vyplýva, že „V danom prípade predstavuje poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru (spolu s úrokom) plnenia za poskytnutie služby. (...) V nich je transparentným spôsobom uvedené, že „poplatok za poskytnutie úveru“ je súvisiacim nákladom pri poskytnutí spotrebiteľského úveru. Poplatok je takisto zreteľne uvedený v oboch žiadostiach o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového druhu/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového druhu.“ Národná banka Slovenska prijala uvedený záver na základe kompetencie vyplývajúcej jej z ustanovenia § 1 ods. 3 písm. a), písm. c) zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom ako vrcholný orgán vykonávajúci dohľad nad činnosťou subjektov vykonávajúcich činnosť na základe zákona č. 129/2010 Z.z. Dôkaz: stanovisko Národnej banky Slovenska zo dňa 29.01.2016, číslo OFS - 12322/2015. Judikatúra súdov Slovenskej republiky chápe legitímne očakávanie ako kategóriu právnej istoty, ktorej účelom je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06). V zmysle judikatúry totiž môže štát (aj prostredníctvom svojich orgánov) vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou zmenou pravidiel, na ktoré sa súkromné osoby spoliehali, porušiť legitímne očakávanie účastníkov (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 10/04-27). Tento princíp žalobca spomína preto, že je neakceptovateľné, aby jeden orgán verejnej moci vykonávajúci dohľad nad oblasťou spotrebiteľských finančných vzťahov dospel k záveru o zákonnosti a prípustnosti poplatku za poskytnutie úveru, iný orgán verejnej moci bez akejkoľvek reflexie na tento záver úplne k opačnému záveru. Takúto situáciu nie je možné akceptovať ani v rovine úvah nezávislého rozhodovania, pretože jeho podstata nespočíva v svojvôli súdneho rozhodovania, ale v rozhodovaní len na základe a v súlade s relevantnými právnymi normami. Ak Ústavný súd SR definuje princíp legitímneho očakávania (inak povedané spoliehania sa na určité rozhodnutie, stanovisko či posúdenie zo strany štátu, nech v jeho mene koná akýkoľvek kompetentný orgán) ako súčasť právneho poriadku a článku 1 ods. 1 Ústavy SR, potom iný orgán nemôže bez náležitého a dostatočne relevantného dôvodu zastávať opačné závery. Stanovisko Národnej banky Slovenska je vydané kompetentným subjektom. V zmysle zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je Národná banka Slovenska (§1 ods. 3 písm. a), písm. c)) ide o vrcholný orgán pred oblasť dohľadu nad finančným trhom a ochranou spotrebiteľa na ňom. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je úverová zmluva, ktorá je ako zmluvný typ upravená v zákone č.513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení. S ohľadom na skutočnosť, kedy zmluvnou stranou na strane dlžníka je spotrebiteľ, aplikujú sa na zmluvu ustanovenia upravujúce spotrebiteľské právne vzťahy (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, ustanovenia § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka). Poplatky spojené so spotrebiteľským úverom boli a sú bežnou súčasťou obchodnej praxe spojenej s poskytovaním úverov, pričom tento fakt bol a je zohľadnený aj príslušnou právnou úpravou. Už zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov definoval v § 2 písm. e) poplatok ako akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov. Zákon č. 129/2010 Z.z. legálnu definíciu poplatku nemá, no vo viacerých ustanoveniach hovorí o poplatku/och, pričom z tejto úpravy je zrejmé, že pod uvedeným pojmom sa má na mysli iná platba ako je úrok (napríklad v § 1 ods. 3 písm. i), § 2 písm. g), a pod.). S účinnosťou od 10.06.2013 bola vykonaná zmena právnej úpravy poplatkov v zákone č.129/2010 Z.z., kedy podľa novo prijatého ustanovenia (§ 9 ods. 10) Veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa. Zámer pre prijatie uvedenej

úpravy bol v dôvodovej správe k zákonu (pozn. zákon č. 132/2013 Z.z.) vyjadrený takto : Cieľom ustanovenia je zakázať veriteľom požadovať od spotrebiteľov poplatky alebo akúkoľvek odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu, na ktorom je úver vedený a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu. Zákon v otázke poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom teda zaviedol výslovnú úpravu toho, aké poplatky pri spotrebiteľskom úvere sú ex lege zakázané. Poplatok za poskytnutie úveru je pritom všeobecne rozšírenou položkou, rovnako ako bol poplatok za vedenie, správu a evidenciu spotrebiteľského úveru. Je preto podľa nášho názoru opodstatnené tvrdiť a prijať aj záver, že táto položka v rámci celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nepredstavuje takú kategóriu, aby musela byť zakázaná ako taká. To napokon potvrdzuje aj spomenutá dôvodová správa. Z prijatej zákonnej úpravy vyplýva, že zákonodarca nepovažoval poplatok za poskytnutie úveru za problematický a neprípustný. Týmto poukazujeme na to, že v rámci pomerne podrobnej a rozsiahlej úpravy poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom by aj v zmysle teórie racionálneho zákonodarcu bolo prirodzené a očakávateľné, že by sa zakázal aj poplatok za poskytnutie úveru, ak by bol považovaný za problematický a neprípustný. Prijatím zákona č. 132/2013 Z.z. sa vytvorila relatívne ucelená úprava poplatkov voči bankám, stavebným sporiteľniam a iným poskytovateľom úverov, a zároveň aj jej obsah bol vymedzený pomerne presne (nezakazujú sa poplatky ako také, ale len presne určené). Prijatá právna úprava predstavuje tak aj vytvorenie určitého rámca právnej istoty pre všetkých účastníkov dotknutých právnych vzťahov. Na základe uvedeného tvrdíme, že poplatok za poskytnutie úveru je prípustný a dovolený. Z jeho označenia je nepochybné, za čo konkrétne sa uhradza. Netýka sa žiadnej z činností uvádzaných v zákone ako vedenie, evidencia alebo správa spotrebiteľského úveru. Na rozdiel od pojmov vedenie, evidencia alebo správa úveru, ktoré sú do určitej miery vďaka svojej všeobecnosti viacvýznamové, v prípade poplatku za poskytnutie úveru je obsahovo presne a transparentne vyjadrené, za čo sa poplatok platí. Poplatok teda definuje svojím názvom (označením), za čo sa platí. Ide o platbu za takú činnosť, ktorá je aj v záujme spotrebiteľa (získanie peňažných prostriedkov). Platba (poplatok, odmena) za činnosť, ktorá je v záujme oboch účastníkov úverového vzťahu nie je slovenskému právnemu poriadku neznáma. Ust. § 499 Obchodného zákonníka upravuje dohodu o provízií za záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky. Vyššie uvedené podporuje aj zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. Cpjn 203/2013 (stanovisko vo veci bankových poplatkov) ktoré v bode 22 uvádza Argument o vlastním zájmu úvěrového věřitele spravovat úvěr (srov. Paiko, D. Poplatky za vedenie úverového účtu. Soudce 2013, č. 1, s. 7 an.) je zavádějící, neboť jako každý dobrovolně uzavřený obchod je i poskytnutí (čerpání) úvěru, včetně plnění dalších povinností sjednaných ve smlouvě o úvěru, zájmem obou stran (shodně Jirkůvová, M. Bankovní poplatky. Soudce 2013, č. 6, s. 16 an.). K použiteľnosti uvedeného zjednocujúceho stanoviska českého Najvyššieho súdu nás vedie nielen blízka právna tradícia a podobnosť právnej úpravy. Ale aj fakt, kedy tam riešená otázka dovodila prípustnosť takých poplatkov, ktoré sú u nás zo zákona zakázané. To legitimizuje správnosť záveru, že zákonodarca skutočne mal úmysel zakazovať z oblasti poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom len tie, ktoré považoval za neprípustné. Poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť neprípustný len preto, že ho platí spotrebiteľ. Poskytnutie úveru je činnosťou, ktorá sa realizuje na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a je aj v záujme spotrebiteľa. O jeho platení a výške spotrebiteľ z uzavretej zmluvy vedel. Poplatok za poskytnutie úveru je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený transparentným spôsobom, ktorý vyplýva z jeho jednoznačného označenia. Rovnako je zreteľne uvedená aj výška poplatku. Na základe uvedených skutočností, ako aj jednoznačne formulované stanovisko Národnej banky Slovenska legitimizujúcej jeho postup žalovaný tvrdí, že poplatok za poskytnutie úveru nie je protiprávnym a neporušuje žiadne zákonné ustanovenie. Napádame dôvodnosť vnesenej námietky premlčania, nakoľko oprávnenie žalobcu podľa §565 Občianskeho zákonníka žiadať žalovaného o zaplatenia celej svojej pohľadávky z dôvodu straty výhod splátok - tj. zosplatenie úveru nastalo dňa 8.5.2016, pričom žaloba podaná dňa 15.3.2019, teda v priebehu plynutia zákonnej premlčacej doby. Poukazujeme na to, že premlčacia doba sa počíta odo dňa, kedy vzniklo právo podať žalobu a domáhať sa žalovaného nároku. Poukazujeme na ustanovenie §101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“ a na ustanovenie §103 druhá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§565) začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“ Citovanú právnu úpravu všeobecnej premlčacej doby je potrebné pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej doby v tomto prípade vykladať v súvislosti s ustanovením §53 ods.9 Občianskeho zákonníka, ktoré v záujme ochrany spotrebiteľa modifikuje možnosť uplatnenia práva veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky v prípade, ak ide o plnenie v splátkach v rámci spotrebiteľského zmluvného vzťahu. Podľa ustanovenia §53 ods.9 Občianskeho zákonníka: „Ak ide o

plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonávať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa §565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“ Žalobca v predmetnej právnej veci využil svoje právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie splátok úveru na základe výzvy na plnenie s upozornením o možnosti zosplatenia úveru, označenej ako „Oznámenie o zosplatení“. V tom čase bol žalovaný v omeškani s plnením najstaršej splátky 75 dní. V uvedenej výzve bol žalovaný v súlade s citovaným ustanovením §53 ods.9 Občianskeho zákonníka upozornený, že v prípade, ak sa dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek z uvedených splátok o viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti, čím žalovaný stratí výhodu splátok a celý dlh bude povinný zaplatiť naraz. Spomenutá výzva bola žalovanému doručená dňa 21.4.2016. V súlade s §53 ods.9 Občianskeho zákonníka k uplatneniu práva žalobcu ako veriteľa podľa §565 Občianskeho zákonníka nastala dňa 8.5.2016 a k omeškaniu, teda aj vzniku práva podať žalobu na súde, došlo dňa 9.5.2016. V zmysle uvedené žalobca trvá na tom, že vykonal všetky úkony potrebné pre úspešné podanie žaloby včas, a to v priebehu plynutia všeobecnej premlčacej doby. Žalovaný si ani po doručení spomenutej výzvy podľa ustanovenia §53 ods.9 Občianskeho zákonníka nesplnil svoje záväzky riadne a včas, preto ku dňu 9.5.2016 vzniklo žalobcovi podľa §565 Občianskeho zákonníka právo domáhať sa splnenia celej pohľadávky žalovaným, a teda došlo k uplatneniu tzv. sankcie straty výhody splátok podľa článku 13.,ods. 13.1., písm. a) Zmluvných dojednaní predmetnej Zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že až okamihom zosplatenia celej pohľadávky vzniklo právo žalobcu domáhať sa splnenia žalovaného nároku, pretože do okamihu zosplatenia mohol žalobca žiadať žalovaného ako svojho dlžníka o zaplatenia len jednotlivých splátok úveru. Odo dňa 8.5.2016, kedy došlo k zosplateniu úveru podľa §565 Občianskeho zákonníka, vznikla možnosť a oprávnenie žalobcu žiadať žalovaného o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, a to odo dňa 9.5.2016 aj podaním žaloby o plnenie, prostredníctvom ktorej by sa domáhal splnenia žalovaného nároku. Od uvedeného dňa sa teda právo žalobcu mohlo vykonať po prvý raz a začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie žalovaného nároku pred údom. Žaloba bola v predmetnej právnej veci podaná na príslušnom súde dňa 15.3.2019, teda v čase, kedy ešte všeobecná premlčacia doba plynula. Z uvedeného vyplýva, že všeobecná premlčacia doba bola v tomto prípade zachovaná a vznesená námietka premlčania neobstojí.

8. V § 497 Obchodného zákonníka sa uvádza, že zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

9. Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

10. Podľa § 2 písm. a), b) zákona o spotrebiteľských úveroch, sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa § 9 ods. 2 Zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930?ucinost=20.08.2011>>,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20110101.html>>, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20110101.html>> za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

12. Podľa § 11 ods. 1 Zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

13. Podľa § 11 ods. 2 z. č. 129/2010 Z.z., ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

14. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Povinnosť podľa prvej vety sa považuje za splnenú, ak je splatenie spotrebiteľského úveru v celom rozsahu zabezpečené peňažnými prostriedkami alebo cennými papiermi; tým nie je dotknuté ustanovenie § 17 ods. 3.

15. V ustanovení § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka sa uvádza, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzať tohto ustanovenia, sú neplatné.

16. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka).

17. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

18. Ako vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

19. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

20. V zmysle § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

21. Z § 39 Občianskeho zákonníka vyplýva, že neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

22. Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

23. Z ustanovení § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), vyplýva, že dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z..

24. Podľa § 10c uvedeného nariadenia ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

25. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

26. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemezí.

27. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaného privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalovaného ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

28. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

29. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

30. Súd mal v danom spore za preukázané, že uzavretá úverová zmluva medzi žalobcom a žalovaným zo dňa XX.XX.XXXX nespĺňa podstatné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

31. V uzatvorenej zmluve o pôžičke nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý sa vyžaduje podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď lehota splatnosti je uvedená ako „Termín konečnej splatnosti: „36 splátok“. Takéto určenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nemožno považovať za súladné s dotknutým ustanovením zákona o spotrebiteľských úveroch, keď významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo

zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda presná časová, dátumová špecifikácia konečnej splatnosti úverov, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Pokiaľ teda samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, nemožno mať zato, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potenciálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami s iných v spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov. Naopak je potrebné trvať na tom, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, resp. dodávateľmi (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.12.2012, sp. zn. 16Co/315/2012, sp.zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19.09.2012, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/101/2013 zo dňa 22.05.2013).

32. Právna ochrana spotrebiteľa je jednou z priorít oblastí záujmu nielen práva Európskej únie ale aj nášho právneho poriadku. Nie je prípustné, aby sa kogentné normy určené na ochranu spotrebiteľa obchádzal zvolením iného zákona, ktorý primárna nie je určený na úpravu či realizáciu spotrebiteľských vzťahov, t.j. vzťahov, ktoré vznikajú pri nákupe tovarov a poskytovaní služieb spotrebiteľom, ktorí nekonajú pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti. Zvolenie režimu Obchodného zákonníka nie je prípustné v prípadoch tzv. typových spotrebiteľských zmlúv, keď z celého kontextu uzatvorenej zmluvy je zrejmé, že sa uzatvára v zmysle Obchodného zákonníka len preto, aby sa vylúčili právne normy určené na ochranu spotrebiteľa. Nie je ani prípustné, aby dvom spotrebiteľom v porovnateľnej situácii neboli garantované rovnaké právne prostriedky a ochrana len s ohľadom na to, dodávateľ zvolí režim iného zákona. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka je potrebné pri realizácii či aplikácii práva postupovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku či osobitných právnych predpisoch ako napr. zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa.

33. V predloženej zmluve je dátum konečnej splatnosti určený len „36 splátok“, bez uvedenia konkrétneho dňa v mesiaci, ku ktorému má byť úver splatený. Takéto určenie konečnej splatnosti úveru súd nepovažuje za dojednanie v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch a preto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

34. Uzavretú zmluvu o úvere zo dňa XX.XX.XXXX súd považoval za zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanému ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Z formy a obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú zmluvu“, ktorej predtlač formulára mal žalobca už pripravenú a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovaného, ktorý obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť ani neovplyvnil. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem tohto v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

35. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 250,64 spolu s úrokom z omeškania na základe medzi účastníkmi konania uzatvorenej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru. Žalovanému bol schválený úver v zmysel jeho žiadosti s výnimkou výšky RPMN 20,94% a priemernej hodnote RPMN za úver 49,67%. Ako je uvedené, žiadosť žalovaného neobsahovala ani údaj o konečnej splatnosti riadneho úveru, len počet mesiacov „36“. Podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Vzhľadom na nesprávnosť uvedenia RPMN, nemôžu byť tieto údaje považované za riadne vyplnené, čím sa považuje poskytnutý úver pre absenciu náležitostí v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov. Navyiac súd považuje za potrebné uviesť, že uzatvorená zmluva neobsahuje zákonnú náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. i) citovaného zákona, a to výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, prípade poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splácania. Teda zmluva neobsahuje rozčlenenie splátok úveru tak, aby bolo zrejmé aká čiastka z celkovej výšky splátky predstavuje istinu, úrok a iné poplatky. Nepostačuje uviesť len celkovú výšku splátky.

36. Súd konštatuje, že zmluva je zmätočná. Podľa výpisu bola žalovanému poskytnutá výška úveru 667,- eur a nie 690,- eur, tak ako bolo dohodnuté v zmluve. Súčasne zo zmluvy vôbec neplynie, že by žalobca zisťoval hodnotu úveru. Súd tiež konštatuje, že z obsahu úverovej zmluvy neplynie žiadny spôsob zisťovania príjmových schopností a možností dlžníka.

37. Vo vzťahu k uplatnenej zmluvnej pokute súd konštatuje, že po oboznámení s uzatvorenou Zmluvou zistil, že zmluvná pokuta nebola individuálne dojednaná. Žalovaný nemal možnosť ovplyvniť jej výšku, je súčasťou len Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré ani neboli priložené k podanej žalobe. Tzn., že súd ani nevie posúdiť, či boli podpísané žalovaným. Z rozhodovacej činnosti súdu je však zrejmé, že tieto zmluvné dojednania sú vopred pripravené žalobcom, napísané malým, ťažko čitateľným písmom, sú formulárové a neumožňujú žiadny zásah do ich obsahu. Preto súd žalobu v časti uplatnenej zmluvnej pokuty zamietol.

38. Pôvodný žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 690,00 eur, avšak žalovanému bol na jeho účet poskytnutý úver vo výške 667,00 eur. Žalovaný uhradil sumu 533,36 eur. Keďže predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, žalobcovi vzniklo iba právo na zaplatenie nevrátených finančných prostriedkov, a to vo výške 156,64 eur.

39. Keďže žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dostal do omeškania, zaviazal ho súd aj na zaplatenie úroku z omeškania z dlžnej sumy v žalobcom požadovanej výške 5,% ročne, ktorá výška je v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z..

40. Podľa § 232 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) lehotá na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

41. Bezprostredne vo výroku rozhodnutia je súd oprávnený určiť, že peňažné plnenie bude vykonané v splátkach. Vzhľadom na sociálnu a finančnú situáciu žalovaného, súd mu povolil uspokojiť nárok žalobcu v splátkach.

42. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

43. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

45. Z uplatnenej sumy 250,64 eur bolo žalobcovi priznaných 156,64 eur, teda žalobca mal v konaní úspech 63 % a neúspech 37 %, čo predstavuje úspech žalovaného. Nárok na náhradu trov konania tak vznikol na strane žalobcu, a to v rozsahu 26%.

46. V zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

48. Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.